

PRAVNA OSOBA U ROKU OD
OSAM DANA MORA ODREDITI
PREDSTAVNIKA ZA SUDENJE

Nema jedinstvene sudske prakse

Usklađenost sudova Neovisnost odlučivanja pojedinih sudaca ne treba prijeći u nesigurnost cijelog pravnog sustava

MIRO LUKENO
miro.lukeno@pobjava.hr

Činilo se da je gramatička nepreciznost zakona koji se poziva na praksu drugostupanskih sudova nevažna, no Vrhovni zaključio je da treba zakonom tumačiti gramatički, a ne prema svrsi

Pitanje usklađenosti, odnosno jedinstvenosti sudske prakse, uvijek je i u svakom pravnom sustavu od izuzetne važnosti jer pridonosi pravnoj sigurnosti. Pravna sigurnost pri tumačenju teksta je naročito potrebna u vremenima čestih izmjena propisa. Osim vrlo rijetkog, gotovo egzotičnog pravnog instituta – vjerodostojnog tumačenja – koje daje sam zakonodavac u sam podzaključku, preostaje jedino mogućnost da viši sud hitno u tumačivačiji pravni shvaćanja i stavova nižih sudova.

Nadležnost

Ustavni sud je u više navrata naglasio kako nije nadležan za usklađivanje sudske prakse, te je tako svojom odlukom naglasio: „članom 118. stavak 1. Ustava propisano je da Vrhovni sud RH, kao najviši sud osigurava jedinstvenost primjena zakona. Nekočesto tumači Ustavni sud nema u nadležnosti usklađivanje sudske prakse...” U istoj odluci sud zaključuje kako zbog neusklađenosti sudske prakse ne postoji ustavnost navoda o povreći ustav-

gramatika

Mala greška, velike posljedice

Vrhovni sud u svojoj odluci zaključuje: „kako revident sam tvrdi da je riječ o različitoj sudskej praksi na istom i to jedinom drugostupanskom trgovačkom sudu u RH, to predmetna revizija nije dopuštena jer nema niti se može očekivati nepodudarnost sudske prakse između dva ili više drugostupanskih sudova.” Takav stav Vrhovnog suda je gramatički pravilan, mada izostavlja i parafrazirati. Naime, ako je cilj usklađiti praksu različitih sudova, tada je svakako još potrebnije usklađiti praksu tog istog suda prije nego što se konačno od drugih sudova.

noć prava na pravilno suđenje. Moguće bi bilo zaključiti da od povrede osnovnog prava dolazi samo ako niži sudovi povrijede usklađenu praksu. Zakon o parničnom postupku predviđa je u članku 302. posebnu reviziju kako bi trebale moći tražiti da Vrhovni sud odluci povodom neusklađene prakse drugostupanskih sudova. Na prvi pogled primjerice rješene koje omogućuje svima ostvarenje prava na suđenje prema usklađenom odlukama. Međutim, zakonodavac je napravio propust kojim je zabranio cjelokupno trgovačko sudstvo, odnosno sve pravne osobe koje su obratnje sudu radi trgovačkih sporova. Poznato je da postoji samo jedan drugostupani-

ski sud (Višnji trgovački sud) u odnosu na sve trgovačke sudove u RH. Činilo se da je gramatička nepreciznost zakona koji se poziva na praksu drugostupanskih sudova nevažna jer je cilj svima omogućiti to pravo.

Svaka li način pisanja

Ipak, Vrhovni sud zaključuje da je ta gramatička nepreciznost ipak važna i da treba zakonom tumačiti gramatički, a ne prema svrsi koji je ta norma htjela ostvariti. Sud u svojoj odluci zaključuje: „kako revident sam tvrdi da je riječ o različitoj sudskej praksi na istom i to jedinom drugostupanskom trgovačkom sudu u RH, to predmetna revizija nije dopuštena jer nema niti se može

očekivati nepodudarnost sudske prakse između dva ili više drugostupanskih sudova.” Takav stav Vrhovnog suda je gramatički pravilan, mada izostavlja i parafrazirati. Naime, ako je cilj usklađiti praksu različitih sudova, tada je svakako još potrebnije usklađiti praksu – istog višeg suda.

Do tada, osim nam da prognostički razmatrate odluku prema načelu „svatko kad koga dođe”. Dobar pravnik isporučit će bi mogao takvo stanje i prihvatiti jer se u tome očituje nesavršeno odlučivanje svakog pojedinog suda. Iako belji neostvarenje bi mogao ipak dalje naglasiti da je neovisnost odlučivanja pojedinih sudaca ne treba prijeći u nesigurnost sustava.

SAMO JEDINIM
PROPUSTOM
ZAKONODAVAC
JE
ZAHVAJIO SVJE
PODUZETNIKE